

Zpěvná 2005

aneb

...tralala, tralala, umcaj umcaj...

Zpěvná

27.5 - 29.5

Odjezd je tentokrát plánován na 18 hodin v pátek. Navigačně povede výpravu Jana. Připravila velmi pěknou trasu na Kokořínsko a okolí. Jediná nevýhoda je, že v pátek musíme ujet 70 km do Kokořínského Dolu do tábořiště. Odpoledne před odjezdem se zabývám úpravou Jarčiny výstrahové elektroniky a montáží systému parkovací brzdy u Jarky a Viktora. V pět oba dorazili. Tak výborně. Odpoledne se mi ozval Honza. Protějšek Majky. To je ta, co si vloni hned na prvním kilometru úvodní výpravy rozbila čenich a od té doby nejezdí. Tak Honza chce vyjet. Vida jaké překvapení může nastat. Přišla se s námi rozloučit Tatranka, která je díky odebání nevidomého intenzivně v nefunkčním stavu. Chvilí po ní dorazila Hanka z práce. Odjezdové přípravy vrcholí. Přijel Tomáš.

Dig.

Konečně mi všechno vyšlo a můžu taky vyrazit, už mi to strašně chybělo.
Tom.

A hned je nás plný byt! Je za pár minut šest, začínáme s přesunem před barák.

Jenom mi tu poněkud chybí Jana. Pokud vezmeme v úvahu nepodstatný detail a to, že má navigaci a tedy mapy včetně mých originálů a rozpisy trasy, bylo by nanejvýš vhodné aby tu taky byla. V šest deset volala, že je v metru a že ještě 15 minut. Nemůžeme čekat. Je třeba dojet na sraz s Honzou. Rozděluji nás takto: Hanka pojedje Janě naproti k metru a pak ji zavede na sraz, my ostatní jedeme rovnou. Na srazu nikdo není. Po telefonátu s Majkou se dozvídáme, že by tu Honza měl být. Přijíždí Hanka s Janou. A chvíli po nich Honza. Tak jsme komplet. Dig, Hanka, Jarka, Viktor, Jana, Tomáš a Honza. A tak vzhůru za dobrodružstvím.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	668	0	0	27

Projíždíme Parukářkou na Želivského, Malešickou na Jarov, Českobrodskou do Hrdlořez, po panelovce do Kyjí a velmi ostrým stoupáním do Satalic. Je horko. Poprvé máme letos aktivované chladicí šátky. Je pravda, že fungují velmi pěkně. Dig.

Já ne. Žádné šátek nemám.

Vkt.

Radonice, Dehtáry, Svěmyslice. Jede se výborně. Lechce pofukuje proti a krásně to chladí.

Zase budu stručný: mně se dobře nejede. A není to chybějícím šátkem na krku, ale chybějícím vzduchem v zadním kole. Člověk by neřek, co udělá pár foukanců...

Vkt.

Zápy, Brandýs. Přes všechna chladicí opatření to chce zastavit na jedno orosené. Hospoda u tratě je naše. Bodlo. Odpočinek taky.

Dig.

Já jsem jim to říkal už na Sport Prague. Sice jsem o něčem takovém v životě neslyšel, ale... Šátky jsou na nic - pivo je pivo. Ale abych nedělal machra, já si dal něco žlutého, sladkého...

Vkt.

A zase na cestu. Ovčáry, Všetaty. Jede se báječně. Pořád je horko a stmívá se. Cestou několikrát zkusíme další novou věc. V našich službách jsou od nyníška bezdrátové zvonky použité jako dálkový alarm. Úplně ho mám nainstalovaný jenom já. Ostatní je mohou používat jen jako svolávátko. Má se na mysli, že když se něco děje, zmáčknou čudlík a každému se rozezní jeho krabička což je signál pro zpozornění a zastavení. Jarka to hned několikrát nanečisto zkusila, čímž si vysloužila můj hněv a možnost udobřit si mě jedním velkým, dobrým, oroseným pivem. Stmívá se. Na kolech se rozblíká výstraha. Kolem burácí dopravní klid a je pohodově. Liblice, Vavříneč. Tady někde by měla být odočka vpravo do přírody. To je jediný bod trasy, který si nepamatuji. Podle Tomáše a jeho GPS je až za kilometr. Já jsem přesvědčen, že je to někde tady. Ale dobrá. Po chvilce hledání ji máme. A podle mapy jsem měl pravdu. Zajeli jsme si. Ne však mnoho... A mizíme ve tmě.

Dig.

To udělali Američani určitě schválně - chtěli nás zmást, asi maj na Kokořínsku tajnou základnu...

Vkt.

Tak to ne, moje GPS nelhalo, akorát Dig myslel jinou odbočku, chtěli do vesnice Velký Borek a tam jsem je dovedl, ale Dig měl už namysli Mělnickou Urutici a podle GPS tam tady vedla polní cesta, což už se nezminili.

Pořád je teplo a jede se dobře. Na skupině je však znát únava. Rychlost se snížila na 19km/h. Dig.

Jak komu (o řádek výš je celkem trefná poznámka o únavě...) Vkt.

Únava byla, co však mě osobně nejvíc chybělo bylo jídlo !!!! Posledních pár kilometrů jsem nedokázala myslet na nic jiného než co vezeme v báglech a dá se co nejrychleji sníst. Měla jsem už pomalu halucinace z hladu skoro jako Dr. Watson ve filmu „Pyramida hrůzy“ kde se mu zjevovaly oživlé dortíky... Dokonce jsem uvažovala zda nezačnu trhat listí podél silnice a nezkusím ho aspoň přežvýkávat a myslet si u toho na nějakou výtečnou baštu, třeba by to zabralo. ;-)

Hnk.

Vjeli jsme do oblasti Kokořinský Důl a pokračovali v klidu a pohodě k cíli. Tábořiště jsme našli bez potíží, obsadili příslušný prostor, připravili večeři a zalezli.

Dig

Konečně jsem se dočkala večere- SLÁVA ! Dobrý hostinec v nás zmizel než bys řekl opravář obuvi a hned na to se zavírají víčka -

Hnk.

Je krátce po půlnoci. Dobrou, táborníky nerušenou noc.

Dig

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Kok.Důl	46	737	69,1	18,1	41-11

Ráno 28.5 sobota

Noc proběhla v naprostém klidu a teple. Zato teď! Je půl páté a kolem příšerným způsobem řvou ptáci. Už je světlo. Znovu se nořím pod štít a usínám. Zase se něco děje. Otravuje tu pes! Dělán, že tu nejsem. A co na to Tomáš se svou láskou a přítulností ke čtyřnohým přátelům člověka? Podle zvuků nic. Asi spí a netuší...

Dig.

Já ty čtyřnohé miláčky taky zrovna nevyhledávám. Ta bíločerná potvora (a nemyslím tím krávy, který mívaj stejný zbarvení i inteligenci) pořád otravovala. Vkt.

Usínám. A už se budíme všichni a začínají ranní činnosti. Probíhá snídaně, rozbor nočních zážitků, Jarčino konstatování, že zase mrzla, pozvolné balení a příprava odjezdu.

Dig.

Na nové karimatce se opravdu spalo výborně, ještě to chce nějak vyřešit polštář a konečně se taky vyspím. S Janou jsme vymysleli novou úpravu ležáku pro pěkné počasí, to spočívá v natažení podlážky od stanu nato hodit karimatky a spacáky a vše přikrejt plachtou od stanu. Pokud je hezky je to super, nechci to vidět až začne pršet. Kupodivu se v tom spí dobře.

Tom.

Dig zjistil na mém zadním kole drobný nedostatek - prasknul jeden drát. Jsem chytřej, ty zvuky ze včerejšího večera byly fakt od drátů. Vkt.

Před desátou odjíždíme. Na hrad Kokořín je to kousek, pravda, poněkud do kopce, ale i tak se pokusíme stihnout prohlídku začínající v deset. Stoupání, zvláště terénem, je opravdu příkré. Musíme kola tlačit. Kdybychom jen tušili, že to není naposled a že bude hůř...

Dig.

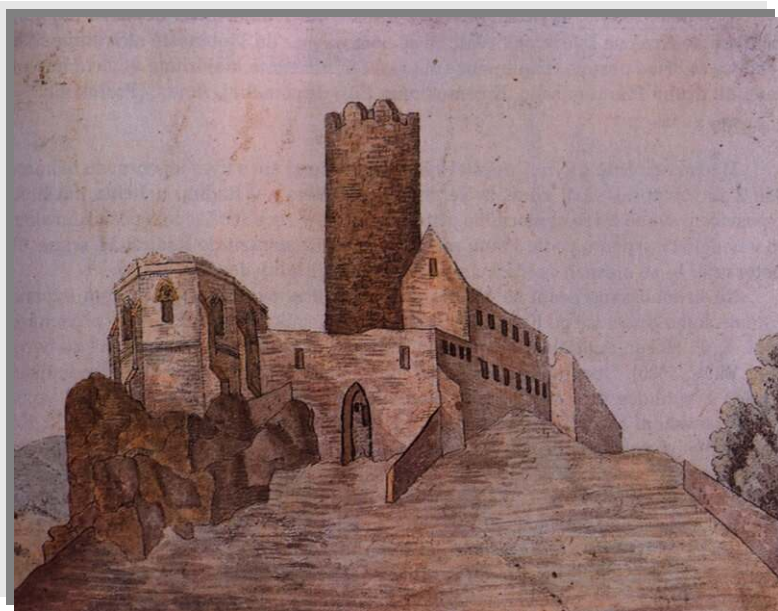
Těch teček na konci bych klidně pár přidal..... Vkt.

Bylo to poněkud namáhavé, ale jsme tu. Je přesně deset. U pokladny se dozvídáme, že prohlídka je až za deset minut. Tedy nám štěstí přeje. Čas využíváme k prohlídce a zevlování po místech kam je vstup zdarma a pořizování prvních snímků. Pak přišel průvodce a pravil:

Hrad Kokořín

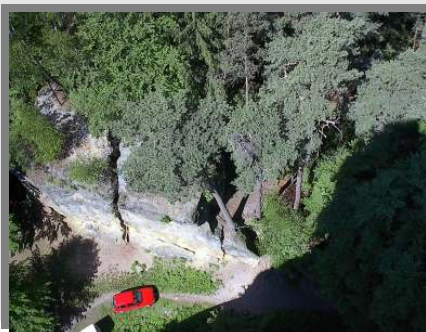
Byl postaven ve 2.čtvrtině 14.století na okraji panství pánů z Dubé na pískovcovém ostrohu nad Pšovkou nedaleko Mšena, pravděpodobně Hynkem Berkou z Dubé. Hrad byl potom používán asi do poloviny 16.století a vystřídal mnoho majitelů. Protože však nebyl snad po celých 200 let od svého založení opravován, chátral, až zpustl natolik, že již nebyl způsobilý k bydlení. Kromě toho byl hrad těžko přístupný a nepohodlný. Za husitských válek r. 1426 byl pobořen. Již v 16. století se o něm psalo jako o pustém. Teprve na konci 30ti leté války byl na císařův rozkaz ponechán svému osudu, aby nemohl být vojensky zneužit. Podle pověstí zde sídlili loupeživí rytíři vedení Petrovským. Kolem roku 1530 proto byla asi dva kilometry od hradu Kokořína rodem Běřkovských ze Šebířova ve vsi postavena tvrz. V období romantismu se zřícenina se svým okolím stala inspirací mnohým našim umělcům. Koncem minulého století celou oblast, včetně zříceniny hradu, koupil pražský podnikatel Václav Špaček. Rozhodl se, že v okolí Kokořína vybuduje zařízení pro rekreaci a turistiku. Proto v letech před první světovou válkou opravil hrad, a po válce postavil rekreační zařízení, koupaliště a tenisové kurty v údolí pod ním. Interiéry hradu jsou romantizující ukázkou bydlení. Ochozem po cimbuří se dá

celý hrad obejít a návštěvníci mohou vystoupit i na hradní věž, odkud je pěkný výhled do údolí.

Po prohlídce s průvodcem se odebráme do části, kam můžou návštěvníci sami. A zase fotíme a tropíme si žertíky a vůbec. Dig.

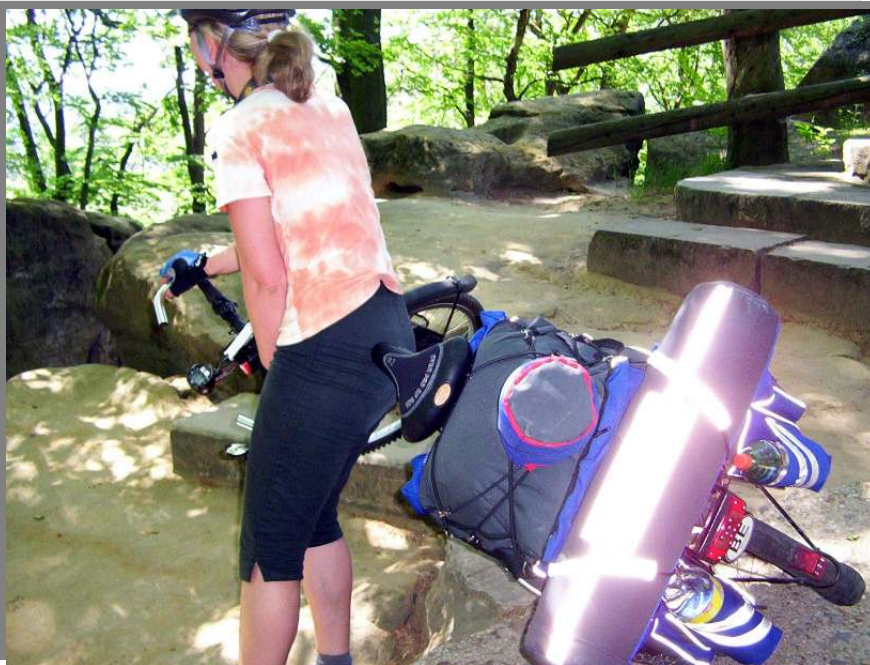
Toto je naprosto skvostná 8. stránka tohoto díla.

Hrad měl poněkud jednu vadu pro focení, byl nasvícený od oskara a jeho bílá omítka a kameny neuvěřitelně šajnilý a znemožňovaly dobré vyfocení, buď ulít hrad nebo obloha.
Tom.

*Je tu pěkně. Nicméně toho máme ještě dost před sebou a tady jsme déle než předpokládal navigační plán. Avšak konstatuji, že **hrad KOKORÍN je dobyt!** U našich zaparkovaných kolo je živo. Zdá se, že návštěvníci je berou jako atrakci patřící k hradu.*

Nechali jsme je vynadívát a odjíždíme. Jestliže cesta sem byla dost hrozná, dolů je příšerná. Kromě hmotnosti kol je třeba ještě počítat s tím, že to to zatraceně klouže. Všude je tu jemný poprašek písku. Jak to tak v pískovcových oblastech bývá. No a Jarce se to nějak vymklo a její kolo téměř leží na boku. Jarka se jej snaží vši silou (to je síla nejméně dvou vší) udržet aby se nezřítilo po kamenných římsách dolů.

Já stojím pět metrů pod ní, ale nemám šanci jí vyrazit na pomoc. Není v mé moci tady jakkoliv zaparkovat mého železného miláčka. Těsně nad ní je Hanka. Má zaparkováno a cosi podniká v oblasti bágů. Je to dobré, vyráží k Jarce. Ale... jen co byla u ní ukázalo se, že by z ní byla dobrá paparrazzia. Místo toho aby Jarce pomohla zvednout Kryštofa zase na kola, poskakuje kolem ní s foťákem a dokumentuje vzniklou situaci. A Jarka? Kouká na ni a je němá úžasem.

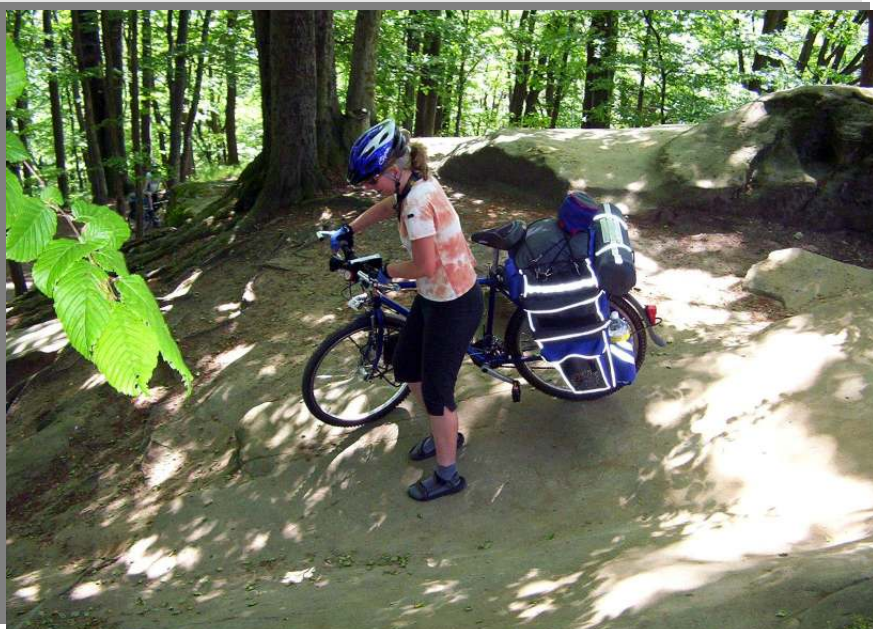
Dig.

Viděla jsem, že Jarce nic nehrozí, její Kryštof si hověl na písčném odpočívadle a Jarka jen neměla sílu mu sama rozmluvit odpočinek a přinutit ho polykat další kilometry v dnešním horkém dni. Tak jen díky mé rekeci máte možnost zjistit jak umí Kryštof odpočívat před Kokořínem :-)))

Hnk.

To mi zase něco uteklo. Jel jsem moc vpředu a o všechno jsem přišel ☹ Nebo že bych byl tak nevšímavej? Vkt.

Krátce na to to tam nějak pořešily

a tak jsme byli za chvíli na silnici. Sjeli jsme zpět do Kokořínského dolu a dali se směrem na Dubou. Během jízdy s ostatními konzultuji stav žaludků v současném okamžiku. Rozhoduji takto: je 11.45, tedy čas oběda. Zastavíme v Ráji a použijeme tamní pohostinství k zahánění hladu. Za pár velmi příjemných kilometrů jsme tam. Parkujeme a jdeme dovnitř. Je tu chládek a poloprázdno. Zabrali jsme stůl, kde jsme seděli před rokem. Jarka se rozhlédla a pravila, že je jí to tady nějak povědomé a že jsme v podobné hospodě už byli. Ano Jaruško, byli dokonce ve stejné a co víc, tady. Kromě toho sedíš na stejném místě jako vloni. Vzbudilo to všeobecné veselí.

Dig.

Jo vloni tady bylo taky moc pěkně, místo cyklistů přišli do hospody vodníci. To byla ta úprava jak nám sněžilo a přišlo pomalu celou cestu.

Tom.

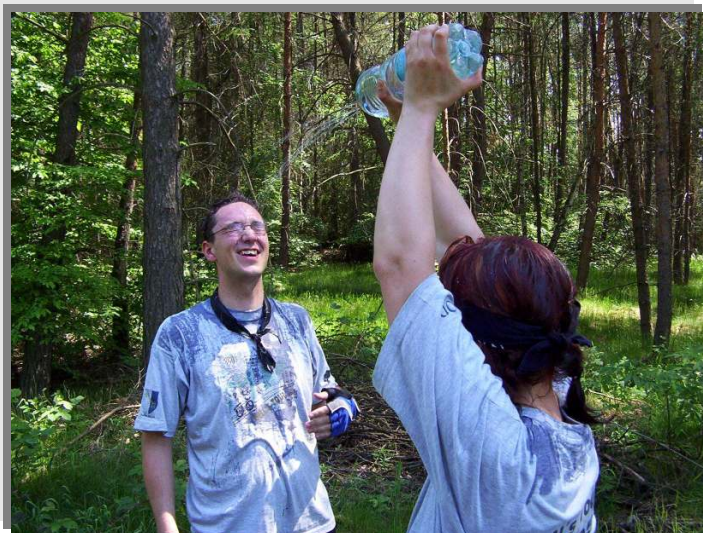
Objednali jsme si, snědli, zaplatili a vzhůru na další cestu. Trochu mě mrzí, že zase nabíráme zpoždění. Zatím je to řešitelné. Venku je pekelné vedro. Jana nás vede na cestu kamsi do lesů. To je dobře, tam bude stín. Zatím však jedeme polní cestou na přímém slunci a do kopce. Sice mírného, ale po pískovém povrchu. A mezi chatami. Proti nám se žene jízda asi dvaceti lehkooděnců a melou něco o tom, že to nemáme. Tak to bych se na to podíval!!!... A když jsem se podíval viděl jsem, že to sice máme, ale pomalu a s velkou námahou. Jdeme totiž po z.t.z. a teď už kola tlačíme do značného stoupání. Ve stínu sice jsme, nicméně horko je značné. Je to až takové, že odpočíváme každou chvíli a místy vlečeme kola ve dvou. Dig.

Ještě na nás nějaký chalupář, zřejmě Pražák, řve, že jedeme špatně, na jeho pozemek. Asi nechtěl, abychom mu vyjedli zásoby. No nic.

Vkt.

Zvládli jsme to. Jsme na rovince. Před námi je travnatá pěšinka, stíní nás stromy a lehce pofukuje. A to je ten okamžik pro osprchování. Že jsem upad? Ano, jistě. Nicméně použijeme můj vynález, který mě napadl na loňské Expedici. Máme tady dvoulitrové PET láhve s obsahem obyčejné vody a speciálně upravené víčko. Popisovat jej nebudu, neb jest předmětem patentového řízení. No a to víčko se našroubuje na flašku a sprcha je hotová. A koukejte jak pěkně fuguje.

Pěkně ochlazení jedeme dál. Ne však daleko. Sotva jsme přejeli louku a zajeli do lesa zůstali jsme štajf. Před námi se tyčí stěna a po ní vede z.t.z. Po té, co jsme to aspoň přibližně rozdejchali, jde Tomáš na průzkum. Ostatní vedou řeči na téma kde teď sehnat vrtulník nebo aspoň jeřáb. Tomáš se vrátil s ujištěním, že to nejhorší je jen kousek a pak už je to dobrý.

Dig.

Nic jiného jsme nikdo z nás zbylých ani nečekali. Pro Tomáše není snad nic nemožné. Už teď mám pěknou hrůzu jak vysoko a jakým terénem nás bude chtít vláčet na Expedici... ☹

Hnk.

Tedy ne že bych Tomášovi nevěřil, ale při minulé konzultaci s Janou a mapou jsem tam viděl těch vrstevnic víc. Jana se podívala na mě, na Tomáše a na kopec, zatvářila se středně progresivně, ale neřekla nic. Tak dobře. Uchopil jsem s Tomášem jedno z kol a jal se ho strkat vzhůru. Jde to velmi pomalu, namáhavě, klouže to tu a je vedro. Dokonce cestou odpočíváme. A valnou většinu doby než jsme kolo nahoře odstavili se zabývám myšlenkou jak sem dostaneme tu moji haldu železa. Dolů jdu po cestě, která vede kolem a zdá se být sjízdnější. Aha, tak ne. Je tu několik vysokých kamenných prahů a ty nezdoáme. Musíme původní cestou. Po setupu je tu už jen moje kolo. Ostatní jsou už nahoře, nebo právě stoupají.

Počkal jsem až se všichni vrátí z tlačící mise, odpočinou si a pak je rozestavil kolem mého stroje. Vejde se nás k němu pět. A všichni máme co dělat abychom jej pomalu postupně s mnoha zastávkami vyvekli k ostatním.

Dig.

Poznámka pro Diga: od příště s sebou vozit horolezeckou výbavu.Vkt.

Pro mě? A proč? Pokud ti to uniklo tak tohle je Janina akce.

Dig.

Jsmo tu. Úplně hotoví a přehřátí. Je čas na další sprchu. Po ní opět stoupáme. Teď už na mé kolo stačíme dva. Ostatní jdou sami. Zdolali jsme vršek kopce a najednou cesta končí.

Pravdou je, že jsem už dlouho neviděl značku. Po průzkumu se kus vracíme a značka nás vede lesní cestou dál. Dokonce se objevila i červená. Ale jen na chvíli. Pak se zase rozbočují a my pokračujeme po zelené. Trochu jsme se roztrhli a druhá kupina není v dohledu. Zazněla moje krabička. Zastavujeme. Silně mě rozčiluje, že v kopci. Jestli je to nějaká pitomost, budu zlej!

Po chvíli neartikulovaného halekání nás dojela zbývající část. Jeden přes druhého vykládají, že máme jet po červené. To je divné. Ta vede někam úplně pryč. Jana trvá na zelené a Tomáš a jeho technika neodporují. Ostatní zmlkli. Dig.

Moje technika byla vyřazena z důvodu nedohrání mapy. Sice je dobré mít sebou GPS, ale bez map je Vám k hovnu. Tom.

Na rozcestí bylo jasně označeno že 2km po červené je Houska. Turisté přicházející od hradu nám potvrdili sjízdnost cesty i pro naše kola. Nebylo mi moc jasné proč míříme k cíli oklikou, ale musí to být určitě plán, a naše cesta bude sice delší a náročnější, ale na Housku určitě dojedeme speciální stezkou jen pro Hells. Tak to už se těším!
Hnk.

Pokračujeme po zelené. Na pěší výlet je skvělá. Vine se úbočím kopců, hned nahoru a zase příkře dolů, kolem je prosluněný les.

Nějak se mi nezdá směr. Připadá mi, že nás to vede příliš západně. Jiná cesta tu však není a tak pokračujeme. Po zdolání dokopců a zkopců nás to vyvedlo na pohodlnou lesní cestu. Ale značka zase uhýbá kamsi do lesa. To už se nezdá ani Janě. Porada nad mapou. Teprve teď z kohosi vypadla informace, že na tom křížení s červenou někoho potkali, a ti jim řekli, že jdou z Housky a že je nejvýš dva kilometry daleko. Ale po té červené se mělo jít opačným směrem! Tak tomu bych pak rozuměl. Ale ta červená v našem směru vede

opravdu někam do háje. Co teď? Pojedeme po té pohodlné lesní a dál se uvidí. A vidělo se. Po kousku po rovině nastal pád do hlubin. Opravdu ostře po praštěným povrchu dolů. Napadá mě jediné. Někde to zase budeme muset vyjet nahoru. Ach jo! Dojeli jsme na křížení lesních cest. A hle, je tu cykloznačka. A ta nás bezpochyby zavede, tedy pokud zvolíme správný směr, na Housku. Co že to pořád mám s tou Houskou? To je jednoduché. Jmenuje se tak hrad, který máme v plánu navštívit. Jana vybrala směr a je to tu. Stoupáme. Zatím dobrý, dá se jet. Akorát je horko. Po nějaké době se dá pokračovat jen na 1 – 1. nejlehčí převody. Samozřejmě zastavujeme, odpočíváme a sprchujeme se. Dig.

Aha. Tak proto mi to moc nejelo. Já jedu na 2 - 2. Převod 1 - 1 si schovávám na horší časy. Vkt.

A za nějakou dobu nás cesta vyplivla přímo před branou hradu. Zajeli jsme dovnitř a dotazem u pokladny zjistili, že poslední prohlídka už běží. A bez nás. Ale pokud budeme chtít, pustěť nás, protože přijdeme jen o deset minut výkladu. Tak jo. Bleskově parkujeme a hrneme se dovnitř. Připojili jsme se ke skupině návštěvníků a pod vedením stylově oblečeného průvodce si prohlíželi a poslouchali.

Historie hradu Houska

Podle nejnovějších poznatků vyplývajících z archeologického průzkumu byl hrad založen v dekádě 1270-1280 Přemyslem Otakarem II., a to téměř souběžně s blízkým Bezdězem, dokonce stejnou stavební hutí. Pravděpodobně z rukou Václava II. se dostal do držení Ostrve, pánů z Dubé. Ti v období své největší slávy rozhodovali o trůnu, jakož i o příjmech pokladny koruny. Hrad vyrostl v lokalitě původně dřevěného, později kamenného hradiště /konec 9. století/, které vévoda Pšovanů Slavibor založil pro svého syna Houseka. Během své existence prošel původně nedobytný gotický hrad řadou stavebních úprav, díky kterým se dnes na Housce potkáme se všemi slohy, a to již od pozdně románského. Zejména zásahy renesanční určily aktuální podobu stavby i nejbližšího okolí hradu /zpřístupnění po Třicetileté válce/. Renesanční zámek s prvky gotického hradu je zřejmě ta nejvýstižnější charakteristika pro jeho nynější podobu. Coby vlastníci hradu se na Housce vystřídali, vedle již zmíněných panovníků a pánů z Dubé, Jan ze Smiřic, Hrzánové z Harasova, Valdštejnové, Veronika ze Sulzu, Hypolita z Hofkirchenu, rod Kouniců, princezna Hohenlohe, hraběnka Andrassy a konečně v r. 1924 hrad kupuje prezident Škodových závodů, senátor pan Josef Šimonek, jehož přími dědicové pravnucci pan Ing. Jaromír Šimonek a paní MUDr. Blanka Horová dnes velice úspěšně napravují výsledky čtyřicetileté péče státu o památku, která je zejména díky původní gotické hradní kapli hodnocena jako přinejmenším středoevropský unikát /malby - přelom 13. a 14. století. Teprve až současnými majiteli byl hrad Houska /poprvé v jeho dlouhé historii !!!/ v r. 1999 zpřístupněn nejširší veřejnosti. Dnes žije kulturními akcemi - jarmarky, šermíři, tance, řemesla, zpěváci a hudebníci, sezónní i stálé expozice, dobově laděné aktivity jednotlivců i firem, svatební obřady a pod.

Tajemné síly na hradě Houska

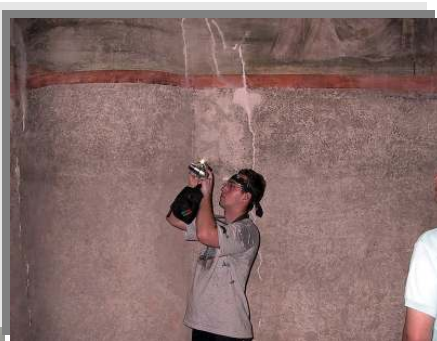
Traduje se, že hrad Houska by měl být starší než hrad Bezděz, který patří mezi naše nejstarší dochované hrady vůbec. První otázkou, která se nabízí je, proč byl vůbec hrad Houska postaven. Podle autorů článku Houska stojí v místě, které nemá ze strategického hlediska žádný význam. Nestojí poblíž žádné zemské stezky, nebyl hradem královským, neplnil ani funkci hraničního hradu, byl postaven v

naprosto pusté krajině bez dostupného zdroje vody. Neexistuje žádný důvod, proč by měl být tento hrad zbudován. Velmi zajímavý je i po architektonické stránce. Podle redaktorů je celý obranný systém zaměřený proti "vnitřnímu nepříteli". Snad se zde střežilo "něco", co se nesmělo dostat ven.

Podle legendy byl hrad zbudován na skále, ve které vedla průrva až do pekla. Peklem můžeme rozumět v podstatě cokoli. Právě nad touto průrvou má stát hradní kaple. Traduje se také, že v podzemí hradu je množství podzemních chodeb a prostor, v nichž mají být pohřbeny "jisté věci" a kostry "nelidi". Místo, kudy bylo možno do těchto chodeb vstoupit mělo být označeno nad dnes již neexistující hradní bránou. Je možné, že ještě předtím, než byl hrad Houska postaven, bylo toto místo natolik zvláštní, že připoutalo pozornost tehdejší vládnoucí třídy. Snad zde i existoval nebo existuje přestup do jiného světa, jehož obyvatelé mohou být od nás natolik odlišní, že splňovali představu o obyvatelích pekel. Autoři se tedy ptají: "Co to bylo za nebezpečí, které zřejmě ohrožovalo samotné základy feudálního státu, byl-li právě proti tomuto nebezpečí zbudován takový hradní komplex?"

Postava v mnišské kápi

Podle jiné legendy se na Housce a v jejím okolí zjevuje postava v černé mnišské kápi, která nemá obličej a sleduje opovážlivce, kteří by chtěli Housku navštívit v noci nebo zde dokonce přenocovat.

Po prohlídce ještě odpočíváme za kozumace všeho možného.

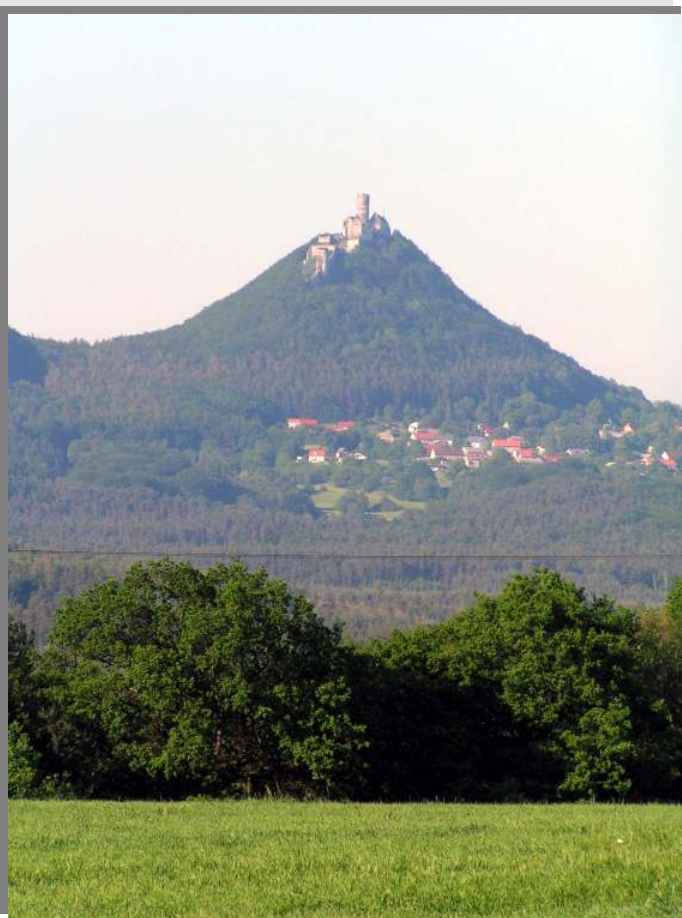
Dig.

Průvodce měl sice na sobě středověkej hábit, ale housky tam neměli. Jenom chleba k párku nebo klobáse. Ach jo 😊 Vkt.

Mýlíš se. I housku tam měli. Akorát nebyla nejčerstvější. Přesněji řečeno kapku jim zkameněla.

Osvěžení se vydáváme na další pouť. Bohužel je pozdě a tak rušíme návštěvu hradu Bezděz.

Pojedeme rovnou do Doks do hospody na jedno a pak k rybníku, kde je plánován nocleh a koupání. Po pár metrech Tomáš píchnul. No to je zase výhoda! Nijak se s tím však nemazal, vyměnil duši a po 15ti minutách jedeme dál tentokrát po silnici. Dig.

Škoda, že byl Tomáš tak rychlej. Na místní loučce se báječně leželo a helma pod hlavou fungovala místo polštářku báječně. Hnk.

A vzhůru dolů. Je horko. Připadám si jako kuře v horkovzdušné troubě. Shora spirála (slunce), zdola spirála (rozpálený asfalt) a proud horkého vzduchu (horký protivítr). Už jenom zbývá aby mě někdo popichoval vidličkou, jestli už jsem dost propečeněj! Navzdory tomu se jede docela dobře. Projeli jsme Okna a za pár kilometrů přijeli do Doks. Dig.

Protože nejsem světoběžník ani čechoběžník, čekal jsem, že kromě Oken projedeme taky nějakajma Dveřma. Zase chyba. Vkt.

Projeli jsme náměstí a cestou pro cyklisty jak dělanou

šli k hospodě. Je třeba chladit a dotankovat. Nejen vodu, ale i pivo.

Poseděli jsme, pokecali, odpočinuli si a vzhůru na poslední část cesty. Není to daleko a už se mi chce do vody a ležet. Opustili jsme město a netrvalo dlouho a byli jsme na místě. Břežnýský rybník. Našli jsme si vhodná místa na zaparkování, podnikli příjezdová opatření

a prošli koupacím procesem.

Koupání bylo fantastický, voda příjemně teplá ale ne tolik aby nás neosvěžila a neochladila na normální provozní teplotu. Hnk.

Já jsem se opět přesvědčil, že nejenom psi, ale především voda není můj kamarád ☹ Vkt.

Z dovezeného jsme vybudovali velkokapacitní kuchyň, uvařili nějaký ten požer,

což kromě malého Tomášova defektu, kdy si srazil večeri z vaříče a část vysypal na zem, proběhlo ku spokojenosti všech a najedli jsme se. Během toho všeho samozřejmě padaly mířené vtípky, kecalo se, dávalo se k dobrému a bylo dobře. Po jídle nás Jarka začala organizovat ve smyslu, že když už se ta výprava jmenuje Zpěvná, je třeba si zazpívat. Dig.

Pro příště radši víc přemýšlet nad názvy výprav. Co kdyby se třeba jmenovala „Promiskuitní“? To bysme se už tak nesmáli...☺ Vkt.

No já si myslím, že ano. A mnohem víc...

Dig.

A tak nás rozpočítávala a nutila vydat ze sebe aspoň několik tónů. Ano, jsme opravdu velmi muzikálně nadaní. Většinou šlo spíš recitování. Třeba Honzovi. No a textová část mých songů vzbudila bujaré veselí. A tak jsme usávali pivo, pokoušeli se o umění.

Dig.

Nakonec to ale tak strašný nebylo, zpíval jsem jenom jednou. Vkt.

Začalo se stmívat. Přebudovali jsme sezení na ležení a zalezli. Je teplo. Kolem jsou slyšet jen zvuky rybníka a ševelení stromů... dobrou noc.

V noci mě cosi budí. Je to Jarka a nutí mě podívat se na obrovský kotouč měsíce nad rybníkem. Je to fakt pěkný, ale už na to nemám. Ještě jsem zaregistroval pokus o vytažení Tomáše z ležení za účelem vyfocení té nádhery. Bez úspěchu... Dig.

Sice jsem pootevřel jedno oko a viděl to asi 5s a poté jsem se znovu zborstil do spánku. Příště si budete muset vzít foťák a statív a vyfotit si to sami. Tom.

I já se vzbudila ale okolo mě všichni tvrdě spali. Přímo proti mně rámován kmeny dvou stromů se tyčil v dáli nad vodou a lesem hrad Bezděz nad kterým zářil ohromný měsíc. Pohled na vodu, les, hrad a měsíc byl vážně fantastický. Můj foťák by ale takovouhle noční nádhery nezvládl a tak jsem opět usínala s přesvědčením, že už má Tomáš vše řádně nafoceno a zdokumentováno . Hnk.

Mně Jarka na Měsíc lákala taky. Ale snad mně ani nebudila, probudil jsem se nějak sám. Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Břeheňský rybník	52	770	32,9	12,4	32-12

Ráno 29.5. neděle

Budíme se pozvolna. Svítí sluníčko a je úplně modro. Snídáme. A postupně jdeme do vody a koupeme se. Je neuvěřitelně teplá. Dig.

Až na jednoho odpadlíka...

Vkt.

Odjezdové přípravy jsou v plném proudu, ve vodě je momentálně Tomáš a Jarka. Kdosi tam na ně řve, že je tady zákaz koupání. Oba jdou z vody. Nemám chuť se s kýmkoliv hádat, ale nemají to tu právně ošetřené. A to až tak, že bych to dokázal dotáhnout k soudu a směst je protižalobou. No nic. Balíme, mažeme se opalovadly a opouštíme místo noclehu. Jen jsme se ocitli na silnici, opřelo se do nás slunce. Je hrozné horko. Přijíždíme do Doks a dohadujeme se, že za městem zajedeme k benzínce a dokoupíme pítí. A hned blbě odbočujeme. Po manévru obrát jedeme dobře. Jenom, když po kilometru zajíždíme k zařízení zdá se, že to nebude je tak. Jde o stojany dřívě patřící k JZD. Kráček tu mají. Je velmi malinký, nicméně disponuje zmrzlostmi i pítím. Kromě toho je kousek stranou plac se stínem. S Jarkou tam zajíždím a věnuju se dílcím opravám na Kryštofovi. Nevím sice jak to přišlo, ale Jarka se nabídlá, že Tomášovi okouše nehty na rukách. Pomocí nástroje. Odkudsi vylovila nůžky a dala se do díla. Bylo velmi zajímavé poslouchat co se do nich line za zvuky a jak při tomkonverzují.

Ostatní nakoupili, opravy jsou dokončeny, jedeme dál. Na trase je další hrad. Dig.

Spíš to co z něj zbylo, jedná se o tři obvodové zdi a uvnitř tři stromy, tam by se mi škrábat nechtělo. Tom.

Cesta k němu probíhá klidně včetně sprchování. Přijeli jsme pod něj a ... To nemáme. Je hodně na kopci a nás trochu tlačí čas. Necháme ho na jindy. Jedeme dál. Ploužíme se vedrem a těšíme se na průjezd Dubou a zalezení do lesa. Nad městem zastavujeme u pumpy ve stínu. Sjednocujeme skupinu a pokračujeme v cestě. Těsně nad městem si upřesňujeme průjezd. A hurá dolů. Za městem opravdu zajíždíme do lesa a dáváme pauzu. Na roh a na sušenky. A zase na cestu. Pokračujeme po z.t.z. Zatím jedeme ve stínu a po rovině. Zastavujeme u rozcestníku. Je tam i náš cíl Pustý zámek. U něj je uvedena nadmořská výška. Podle Tomášova GPS je o 150 metrů výš a 4 km odtud. No to zas bude. Cesta se změnila na lesní a začala zvolna stoupat. Povrch je zase pískový.

Dig.

To snad ne!!!

Vkt.

Jede se mizerně. Ale pořád jde jet. A jak známo všeho do času... Už to nejde. Stoupání není takové jako to včera, ale musíme zase strkat ve dvou. Mně pomáhá Jarka.

A všechno je jinak. Je to tu opravdu příkré a kluzké. Asi po 30ti metrech je po srandě. Vypnulo se mi koleno. To poškozené. Nejspíš se mu nelíbilo přetížení a horko. Nebolí to, ale nefunguje. Nejde se na něj postavit. A díky tomu jsem ztratil balanc a kolo s veškerou parádou, majestátností, mohutností a hmotností spadlo na mě. Bágly mě přimáčkly k pařezu a ještě tak blbě, že poškozené koleno dostalo přímý zásah. A to už bolí. Kolo nedopadlo úplně. Držím ho za řídítka a čekám na pomoc. Z podkola nemůžu ven. Hergot pakárna! Přišli kluci a vyndali mě. Kontrolou zjišťuji, že na kole nejsou žádné škody. Ale já se nemůžu postavit. Tak a co teď... Na silnici je daleko, k železnici je vzdálenost nekonečná. Než jsem stihnul vymyslet jak z toho ven přišla Hanka, chytla mě pod křídlem a s malou pauzou nekompromisně vyvekla na kopec.

Dig.

Cestou jsem hledala pro Diga klacek , který by mu mohl sloužit jak opora z druhé strany. V okolí žádný dostatečně pevný neležel a tak Digovi na další cestě zase jako podpora musí posloužit jeho věrné kolo.

Hnk.

Tím je jasné, že pokračujeme v cestě po trase. Tak jo. Pokud mě ponесou... A opravdu popondášeli.

Dig

Jeden kousek kopce jsme si pro velký úspěch dali dvakrát. Dig musel zdokumentovat jak Hells zvládá naprosto nesjízdy terén a ani moc nebrblá. Skulit se o pár metrů z těžce dobytého základního tábora kvůli fotce zvládl sám. Pro návrat na cestu obětavý fotograf nepolrdl podporou.

Hnk.

Cesta vede lesem, přes ní ležej klády a jiný bordel. Kromě toho tu jezdila těžká technika. Moc úžasné. Dig.

Ten kopec ze včerejška byl proti tomuhle brnkačka. Tam aspoň bylo místo. Napadaly mě různé myšlenky, jako třeba, že by se pro nás hodilo spíš „Bohnice Tours +“ nebo tak něco... ☺
Vkt.

Vyčerpává mě to, ale zatím nezdržuju. V jdenom místě zase hrajeme mikádo. Tentokrát jde o odklizení jen jedné klády z cesty. No a jedeme dál. Je to tu krásný.

Značka zase odbočila někam do porostu. Ani nechci domyslet... Z lesa vychází on a ona. On urostlý mladý muž, viditelně se tu cítí dobře. Ona pěkná menší dívenka nastrojená do sukně a průhledné podprsenky. Před ní si drží zmuchlanou halenku. Zbytečně.

Dig.

Sakra!!! Zase jsem si něčeho nevším...

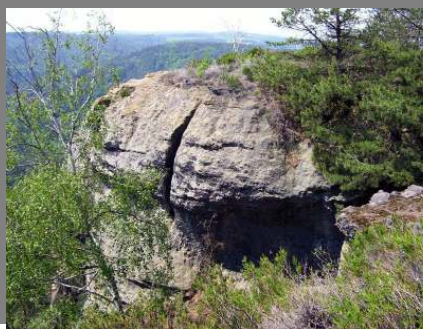
Vkt.

Je horko. Oba nám porvdili, že náš cíl je velmi blízko. Ještě nahlédli do naší mapy a rozloučili s námi. Sotva se dívenka ocitla bezpečně zády k nám, dala pryč halenku a nastavila se pofukujícímu větríku. Jedeme dál. Mně se jede zatraceně blbě. Držíme se popisu dvojice a za pár okamžiků přijždíme na Pustý zámek. Je tu úžasný výhled. Kocháme se.

Pozůstatky po skalním hradu

Zbytky skalního hrádku, jenž střežil pod ním probíhající obchodní stezku, na mohutných pískovcových blocích na hřebenu Rače nedaleko Zakšína. Vznikl na místě dávného hradiště zřejmě ve 2. pol. 13. stol., písemné prameny se však o něm po celé 14. stol. nezmiňují, takže nelze vyloučit, že brzy poté zanikl. Na přelomu 14. a 15. stol. byl obnoven, r. 1402 se poprvé uvádí v historických zprávách; kolem r.

1450 byl již definitivně opuštěn. Dřevěný hrad stál na třech pískovcových blocích, mezery mezi nimi sloužily jako příkopy. Na šikmo stesané stěně se dochoval nájezdní výstupek k padacímu mostu; na horní plošině skalních bloků se nacházejí tesané prostory, některé místnosti byly zahloubeny do skály.

Po dokochání pokračujeme v cestě. Odtud pojedeme na Kokořín – ves – a tam bude oběd. Je tam úžasná hospoda kde skvěle vařej. Jede se o poznání lépe. Pohybujeme se po lesních cestách ve stínu, ale pořád je horko. Vyjždíme z lesa a jsme ve výhni. Pokračujeme kopcem dolů. Ale ne dlouho. Zase stoupáme a přehříváme se. Nezbyvá než zastavit a osprchovat se. Jde to rychle, protože ráno před odjezdem jsem vyrobil ještě dvě sprchovátká.

Zase pokračujeme. A nahoru. Je strašně.

Dig.

Pokud se člověk zrovna nešplhá na slunci do nějakého brutálního stoupání je jízda jediným způsobem jak se aspoň TROCHU chladit. Jakmile se zastaví je to na upečení a zešlivení z horka! Ještě že ta sprcha funguje aspoň do té doby co naše vezená voda má nižší teplotu než my. Jakmile se voda změní v termální pramen je to příležitost už jen pro masochisty.

Hnk.

Na další křižovatce zase odpočíváme. Za sebe mám dojem, že už mám dost. Po ochlazení jedeme dál. Už jsme nahoře. Jede se o poznání lépe. Jedeme otevřenou krajinou do mírného stoupání a přibližujeme se k vesnici Kokořín. A jsme tu. A pochopitelně oblíbená hospoda už neexistuje. To snad není pravda! Plán B. Sjedeme kolem hradu do Kokořínského dolu a cestou na Mělník je hospod několik. A to by bylo, abychom nějakou nenatrefili. Já mám samozřejmě na mysli konkrétní podnik. A tak doufám, že ještě existuje. Honza mi nasadil brouka do hlavy. Prý tu před časem byl na pěšato a nad hradem byl na obědě v hospodě typu „socialistická kostka“. Nějak nemůžu podobné zařízení nikam umístit. Sjíždíme kolem hradu dolů. Něco se mi stalo s brzdou. Zadní. Jde odtamtud železný zvuk a nebrzdí to. No tak to jsem opravdu potřeboval. Sjezd je poněkud svízelný. Silnice je rozbitá a hodně nakloněná. Jet to přes přední brzdu není příjemné a ani moc bezpečné. Přítáhl jsem parkovačku a s její pomocí téměř bezpečně sjel až dolů. Vydáváme se na Mělník. Po dvou kilometrech zastavujeme u hospody. Jsme pečení.

Obsadili jsme stůl a objednali si. Vlivem horka si Tomáš naporoučel řízek s rýží. Vrchní se zatvářil, jako kdyby mu někdo šlápnul na nohu. Po té byla objednávka opravena a vše by bylo v pořádku. Kdyby Viktor nevytil svoje pivo.

Dig.

To bylo samozřejmě schválně. Chtěl jsem vyzkoušet reakční rychlost ostatních. Ušlo to... ☺

Vkt.

Po odstranění nehody nám přinesli jídlo. Moc dobré.

Dig.

Pro příště si snad zapamatuju, že pořádně pít se může až po jídle. Limča s bublinkamam opravdu není jako základ do prázdného žaludku pod svíčkovou ani trochu vhodná!

Hnk.

Celou dobu pobytu v zařízení probíráme všechno možné, tropíme si vtípky a je dobře. Odpočinuli jsme si, dotankovali sprchovací vodu a hurá domů. Kokořínským dolem letíme pětadvacítkou. Já víc nemohu. Do čela se postavila Hanka a zmizela za zatáčkou. Nemám šanci ji dojet. Ještěže jí po pěti km došly síly. Zastavili jsme u ní, osprchovali ji a pak sebe, odpočinuli si, párkrát se trefili do Jarky a pokračovali v jízdě. Po pár kilometrech zastavujeme. Čekáme na Janu, která někde přibrzdila kvůli rohu. A co tu nemají! Zahradní zalejvátka, které rozsahem jde přes plot. Výborná sprcha!

Jana je tu, osprchovala se nic tedy nebrání pokračování jízdy. Zase se dostáváme na rychlost 25 km/h. Opravdu nemůžu rychleji. Svištíme údolím a blížíme se k Velkému Borku. To jsem zvědav, jestli si to ti vpředu od pátku pamatujou. Tady se má odbočit. Jinak dojedeme na předměstí Mělníka. Hm, nezklamali. Jedou blbě. Spustil jsem elektronický kravál a navedl je na správnou cestu.

Dig.

Už si vzpomínám... To je ta stopka, na který jsem v pátek nezastavil, to je ta zatáčka, na který jsem nedal znamení o změně směru jízdy... ☺ Vkt.

Po krátkém čase jsme na hlavní a mažeme do Liblice. V ní je odbočka na Všetaty a tam chceme. Jsme v otevřené krajině, pálí slunce a horký větrík máme v zádech. Nechladí to. Rychlost trochu klesla, ale furt jedeme svižně. Odbočka je tu, za ní vhodné místo ve stínu a sprcha. Voda v lahvích je nechutně teplá. Zatím ještě chladí. A jedem. Projeli jsme Všetaty a zastavujeme v Ovčárech v hospodě. Nutně potřebujeme něco studeného do zobáček, trochu vychladnout a vydechnout. Toto zařízení je pro to všechno ideální. Odpočíváme, ale humor nás neopouští.

Před odjezdem jdeme ještě na toaletu. Všichni najednou. Ne pro to, co si myslíte, ale kvůli namočení triček. Je tu jen jedno malinké umyvadlo. Je u toho haló. Zejména těch co nás sledují. Po namočení odjíždíme. Směr Brandýs n.L. Nejde mi moc zrychlovat. Koleno mě sice nebolí, ale nemůžu zabrat. Prostě to nejde. Rychlost je kolem dvacítky.

Dig.

Nevím kdo z nás by tak chtěl zrychlovat a i kdyby pochybuji, že při dnešním hicu si někdo schoval síly na závěrečný 30 km spurt. ☺

Hnk.

Pořád je horko. Jinak se neděje nic zvláštního. A jsme v Brandýse. Ten projíždíme a po proklíčkování městem můjme hospodu u přejezdu. Nezastavujeme, máme zpoždění. Je půl osmé. Touhle dobou už jsem chtěl být v Praze. No nic. Vyjíždíme kopec a ujíždíme na Zápy. V nich po projetí skoro celé vesnice zastavujeme u hospody. Holky nutně potřebují roh a kolem není kam. A když už stojíme, tak se ochlazujeme a zobeme nějaké ty poživatiny. Po 30ti minutách jedeme dál. Dehtáry, Radonice, Praha – Satalice. Jedeme docela rychle a pochopitelně se přehříváme. Zastavujeme u konečné autobusu na krátký odpočinek. A jak to tak bývá, Tomáš se párkrát trefil do Jarky, ta ho za odměnu postříkala, on ji víc, ona jeho ještě víc a pak vypukla vodní bitva. Po jejím skončení je obraz tento: Všude kolem je všechno vyprahlé a suché, jen místo, které opouštíme je totálně zmáčené.

Dig.

Tak a poprvé za den mi byla při nasednutí na kolo i zima, byl jsem mokrej od hlavy až k patě a to doslova, než jsem stihnul dojet domů tak jsem oschnul. Praha byla opravdu nechtuně rozpálená. Tom.

Tak a strhující závěr. Nabíráme rychlost, Hanka je zase vpředu. Projíždíme Nové Satalice, sjíždíme ke Kyjským rybníkům, odtud po panelovce do Hrdlořez. Loučíme se s Tomášem. Rozhodl se objet centrální Prahu východním okruhem a přistát doma na Jžňáku. Tak čau. My ostatní se polužíme do kopce na Jarov. Je to úděsný. Je půl deváté a pořád horko. Odbočujeme na Malešickou a svištíme dál. Přejeli jsme Želivského třídu a projeli Parukářkou. Dole u školy se loučíme s Honzou. Zatím se zdá být spokojen. Má však před sebou výjezd Jičínskou ulicí nahoru. To mu nezavidím. Tak tedy nazdáááár. A my pokračujeme přes Olšaňák a Ondříčkovou... taky nahoru. Po výjezdu končíme před barákem. Jsme tu. Je čtvrt na deset a na palubě svítí údaj 109 km. Teploměr ukazuje 22°C. jsme tu. „To sme dobrý, to sme dobrý!!!“ Dig.

Nevím, čím to je, ale klidně bych jel ještě dál. Člověk by řek, že mu 109 km stačí, ale energii bych byval měl na víc. A nebyl jsem sám ☺ Akorát ten čas... Vkt.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	56	879	109,6	17,4	43-22

Celková technická data:

Sedm pečenovařenodušených...: Tomáš, Honza, Viktor,
Hanka, Jarka, Jana a Dig

Účast

Oficiálně přiznaná
kilometráž

211 km

Příště

HOUBOVÁ

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	<u>Kokořínský důl</u>	Vidím
Satalice	Kokořín hrad	Jestřebice
Zápy	Ráj	Kokořín
Brandýs n.L.	Houska hrad	Mělnická Vrutice
Ovčáry	Okna	Všetaty
Všetaty	Doksy	Ovčáry
Liblice	<u>Břežanský rybník</u>	Brandýs n.L.
Vavříneč	Vrchovany	Radonice
Velký Borek	Dubá	Satalice
Mělnická Vrutice	Pustý zámek	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Oľda (Oľd), Tomáš (Tom), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Ještě doporučuji vaší velectěné pozornosti

obrazovou přílohu.

...i sestup po vytlačení jednoho z kol je poněkud svízelný...

...všimněte si rychlosti s jakou tlačej. Je tak značná, že i při krátké expozici jsou rozmazáni...

...ano prosím, tamtudy vzhůru...

© Hell´s Tour^{plus} 2005
Dig & Jrk & Tom
& Hnk & Vkt & Hor & Jan
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz